

А тѣ трѣбва да координиратъ своето движение, движението на съзнанието си съ това на всички планети въ системата, къмъ която принадлежатъ. — Какво ни интересува тия далечни планети? Интересувайте се отъ тѣхъ, докато не сж дошли близо до васъ. Тѣ допринасятъ много нѣщо за човѣшкия животъ. Ако човѣкъ би могълъ да се свърже съ живитѣ сили на природата, скоростта на движението на съзнанието му би се увеличило съ нѣколко градуса, животътъ му би се подобрилъ, и той би станалъ щастливъ, здравъ и самовѣренъ.

„Тази сирота вдовица тури най-много отъ всички“.
— Защо? — Тя бѣше разумна, имаше вѣра въ Христа. Ако нѣмаше тази вѣра, тя не би турила последната си пара. Тя схвана момента, прецени го и каза: Сега или никога! Всичко или нищо! Тя разбра, че предъ себе си има чувствителенъ човѣкъ, който всичко знае, всичко възприема. Така мислѣше и така излѣзе — тя не се излъга. Какъ позна Христосъ, че тази жена тури всичко, каквото имаше? — Сърдцето на тази вдовица вибрираше еднакво съ сърдцето на Христа. Затова Той каза: „Тази сирота вдовица тури отъ всички най-много“. Тя ще се възнагради, ще си отиде съ пълна торба, а другитѣ — съ празна.

Какво значи да излѣзе човѣкъ отнѣкъде съ празна торба? Единъ европейски князь искалъ да изпита честността на слугитѣ си, затова поставилъ одного отъ тѣхъ за настойникъ на имането си и заминалъ инкогнито за нѣколко години въ странство. Следъ десетъ години той се върналъ въ отечеството си, облѣченъ въ просяшки дрехи, съ дълга брада, съ тояга въ ржка и влѣзълъ въ двореца. Като го видѣли, нѣкои отъ слугитѣ веднага съобщили на настойника, че единъ просякъ е дошълъ, и иска нѣщо. Настойникътъ погледналъ отъ прозореца и казалъ на слугитѣ: Пуснете този просякъ въ кухнята да се нахрани. Дайте му отъ яденето, което останало отъ обѣда и, като се нахрани, оставете го да си отиде. Просякътъ записалъ на една книжка часа, когато влѣзълъ въ двореца, думитѣ, които чулъ отъ уста на настойника и яденето, съ което го нахранили. Като излѣзълъ отъ двореца, той облѣкълъ княжескитѣ си дрехи и така преоблѣченъ, влѣзълъ въ двореца, дето заелъ своето мѣсто. Единъ день той далъ угощение на своитѣ хора, на слугитѣ си, като заповѣ-